

Talmud Navigator											א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ	
זבחים-כל הפסולין											מאן דאמר	
מימרא												
לה.	◊		!						אמר להן:[רבי יהודה]	אף אני לא אמרתי אלא כשנתקבל בכלי.		
לה.			ז							והוא גופיה מנא ידע?		
לה.	◊			!						כהנים זריזין ועבדין הייא ומשתפכין.		
לה.	◊		ז							והלא דם התמצית מעורב בו		
לה.				!						רבי יהודה לטעמיה		
לה.				!	■				דאמר:[רבי יהודה]	דם התמצית קרי דם		
לה.	◊		!	■	■	◆			דתניא:[רבנן]	דם התמצית באזהרה		
לה.	◊		!	■	■	◆			רבי יהודה:	בכרת.		
לה.	◊		ז						והאמר ר' אלעזר:	מודה רבי יהודה לענין כפרה שאינו מכפר, שנאמר: (דברים יב) כי הדם הוא בנפש יכפר, דם שהנפש יוצאה בו קרוי דם, שאין הנפש יוצאה בו אין קרוי דם		
לה.				!						אלא רבי יהודה לטעמיה		
לה.	◊			!	■				דאמר:[רבי יהודה]	אין דם מבטל דם.		
לה.	◊		ז						אמר להם רבי יהודה:	לדבריהם, למה פוקקין העזרה?		
לה.	◊			!					אמרו לו:	שבת הוא לבני אהרן שיהלכו עד ארכובותיהן בדם.		
לה.			ז							והא דם הוי חציצה		
לה.	◊			!						לח הוא ולא הוי חציצה		
לה.				!	■				דתנן:	הדם, והדיו, והדבש, והחלב - יבישין חוצצין, לחין אין חוצצין.		
לה.			ז							והא קא מיתוסי מאנייהו		
לה.	◊		ז		■				ותנן:	היו בגדיו מטושטשין ועבד - עבודתו פסולה		
לה.	◊			!						וכי תימא דמדלו להו		
לה.	◊		ז						והתניא:	(ויקרא ו) מדו - כמדו, שלא יחסר ושלל יותיר		
לה.	◊			!						בהולכת אברים לכבש, דלאו עבודה היא.		
לה.			ז							ולא?		
לה.	◊		ז		■				והתניא:	(ויקרא א) והקריב הכהן את הכל - זו הולכת אברים לכבש		
לה.	◊			!						אלא בהולכת עצים למערכה, דלאו עבודה היא.		
לה.	◊		ז							ולעבודה היכי אזלי?		
לה.	◊			!						אזלי אאיצטבי.		
לה.	■	◆							[רבנן]	השוחט את הזבח לאכול דבר שאין דרכו לאכול, ולהקטיר דבר שאין דרכו להקטיר - כשר		
לה.	■	◆							רבי אליעזר:	פוסל.		
לה.	■									לאכול דבר שדרכו לאכול, ולהקטיר דבר שדרכו להקטיר פחות מכזית - כשר.		
לה.	■									לאכול כחצי זית ולהקטיר כחצי זית - כשר, שאין אכילה והקטרה מצטרפין.		

disputants-חולקים central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה insertion of an earlier segment-קידמת-פסקה O מעשה-story מקרא-key:	מימרא-statement קושיא-challenge שאלה-question תירוץ-answer ראיה-proof
--	---

Talmud Navigator													
א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ												מאן דאמר	זבחים-כל הפסולין
לה.													השוחט את הזבח לאכול כזית מן העור ומן הרוטב, ומן הקיפה ומן האלל, ומן העצמות ומן הגידין, ומן הקרנים ומן הטלפים, חוץ לזמנו וחוץ למקומו - כשר, ואין חייבין עליהן משום פיגול ונותר וטמא.
לה.													השוחט את המוקדשין לאכול שליל או שיליא בחוץ - לא פיגל.
לה.													המולק את התורין לאכול ביציהן בחוץ - לא פיגל.
לה.													חלב מוקדשין וביצי תורין - אין חייבין עליהן משום פיגול ונותר וטמא.
ג	◊												פיגל בזבח נתפגל השליל, בשליל - לא נתפגל הזבח. פיגל באלל נתפגלה מוראה, במוראה - לא נתפגל אלל. פיגל באימורין נתפגלו פרים, בפרים - לא נתפגלו אימורים.
													לימא מסייע ליה:
לה.													ושוים, שאם חישב באכילת פרים ובשריפתן - לא עשה ולא כלום
לה.	◊												מאי לאו הא חישב באימורים נתפגלו פרים
לה.	◊												לא, הא חישב באימורין - נתפגלו אימורין עצמן.
לה:	◊												פרים הנשרפים ושעירים הנשרפים מועלין בהן משהוקדשו, נשחטו - הוכשרו ליפסל בטבול יום ובמחוסר כיפורים ובלינה
	◊												מאי לאו לינת בשר, וש"מ: מגו דפסלה בלינה, פסלה בה מחשבה
לה:	◊												לא, לינת אימורים.
לה:	◊												כולן מועלין בהן על בית הדשן עד שיותרך הבשר
לה:													מכלל דרישא לינת בשר
לה:	◊												מידי איריא? הא כדאיתא והא כדאיתא, רישא אימורים, וסיפא בשר.
לה:	◊												ואלו שאין מפגלין ואין מתפגלין: צמר שבראשי כבשים, ושער שבזקן תישים, והעור והרוטב והקיפה, והאלל והמוראה והעצמות, והגידין והקרנים והטלפים, והשליל והשיליא, וחלב המוקדשין וביצי תורין - כולן לא מפגלין ולא מתפגלין, ואין חייבין עליהן משום פיגול נותר וטמא, והמעלה מהן בחוץ - פטור
לה:	◊												מאי לאו לא מפגלין הזבח, ולא מתפגלין מחמת זבח
לה:	◊												לא, - לא מפגלין את הזבח, ולא מתפגלין מחמת עצמן.
לה:													כולן לא מפגלין ולא מתפגלין
לה:													הא תו למה לי?
לה:													וליסעמיך, אין חייבין עליו משום פיגול, הא תו למה לי? אלא אידי דבעי למיתנא נותר וטמא תנא פיגול, הכא נמי אידי דבעי למיתנא המעלה מהן בחוץ, תנא נמי וכולן לא מפגלין ולא מתפגלין.
לה:	◊												השוחט את המוקדשים לאכול שליל או שיליא בחוץ - לא פיגל, והמולק את התורים לאכול ביציהם בחוץ - לא פיגל
לה:	◊												חלב המוקדשין וביצי תורים - אין חייב עליהן משום פיגול נותר וטמא
לה:	◊												הא שליל ושיליא - חייבים
לה:	◊												אלא לאו ש"מ: כאן מחמת הזבח, כאן מחמת עצמן, ש"מ.
לה:	◊												ובעלי מומין ר"ע מכשיר בבעלי מומים.
לה:													לא הכשיר ר"ע אלא בדוקין שבעין, הואיל וכשירים בעופות והוא, שקדם הקדישה את מומה. ומודה רבי עקיבא בעולת נקבה, דכמאן דקדם מומה להקדישה דמי.
לה:	◊												המעלה מהן בחוץ - פטור
לה:	◊												הא מאימן - חייב

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story מקרא-key:	statement-מימרא ♣ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof
---	---

זבחים-כל הפסולין		Talmud Navigator											א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	מאן דאמר	מימרא
	והיכי משכחת לה? בעולת נקבה אי אמרת בשלמא קסבר רבי עקיבא עולת נקבה אם עלתה לא תרד, הא מני? ר"ע היא, אלא אי אמרת אם עלתה תרד, הא מני?																								
	אימא: המעלה מהן בחוץ - פטור, הא מאימורי אימן - חייב.																								
	והא מהן קתני, ואימן דומיא דידהן																								
	אלא אימא: המעלה מאימוריהן בחוץ - פטור, הא מאימורי אימן - חייב.																								
	שחטו על מנת להניח את דמו או אימוריו למחר, או להוציאן לחוץ - רבי יהודה פוסל																								
	וחכמים מכשירין.																								
	ע"מ ליתנן על גבי הכבש שלא כנגד היסוד, וליתן את הניתנים למעלן למטה ואת הניתנים למטה למעלן, ואת הניתנים בפנים בחוץ ואת הניתנים בחוץ בפנים, שיאכלוהו טמאים שיקריבוהו טמאים, שיאכלוהו ערלים ושיקריבוהו ערלים, לשבר עצמות הפסח, לאכול הימנו נא, ולערב דמו בדם הפסולים - כשר, שאין מחשבה פוסלת אלא בחוץ לזמנו וחוץ למקומו, והפסח והחטאת שלא לשמן.																								